

Sygn. akt II AKz 439/12

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk (spr.)

SA Bogumiła Metecka-Draus

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **J. D.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt III K 210/12

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

J. D. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego co do kar orzeczonych wyrokami Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2011 r. sygn. akt III K 237/10, o czyny popełnione w dniu 27 marca 2010 r. i Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 26 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 470/09, o czyn popełniony w dniu 17 maja 2009 r.

Postanowieniem z dnia 16 października 2012 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego. Uzasadniając powyższe wskazał, iż jak wynika z chronologii wydarzeń, wyrok w sprawie Sądu Rejonowego w Świnoujściu wydany został w sierpniu 2009 roku, zatem przed popełnieniem przestępstwa, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego.

W tej sytuacji wydanie wyroku łącznego wobec J. D. nie jest możliwe. Warunkiem wydania wyroku łącznego jest, zgodnie z treścią art. 85 kk., aby sprawca najpierw popełnił kolejno wszystkie przestępstwa, a dopiero po ich popełnieniu zapadły kolejno wszystkie wyroki ich dotyczące. Możliwość wydania wyroku łącznego wyklucza więc fakt, że dwa przestępstwa mające zostać objęte ewentualnym wyrokiem łącznym przedzielone zostały wyrokiem wydanym co do któregośkolwiek z nich. Skazany popełnił przestępstwo w dniu 17 maja 2009 roku, po czym został za to przestępstwo skazany wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2009 r.. Dopiero po tym fakcie popełnił w dniu 27 marca 2010 roku kolejne przestępstwa, co wyłącza możliwość wydania wyroku łącznego.

Dlatego też zgodnie z treścią art. 572 kpk, postępowanie należało, co też uczyniono.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia, a polegających na ustaleniu, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego.

Tak podnosząc skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez wydanie wyroku łącznego; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego okazało się bezzasadne.

Zestawienie wniosku skazanego, na podstawie którego wszczęto niniejsze postępowanie, z treścią skarżonego postanowienia wskazuje oczywiście, że rozstrzygnięcie sądu I instancji nie spełnia oczekiwań skazanego. Instytucja wyroku łącznego to procesowy wyraz przyjętej przez ustawodawcę prawnomaterialnej konstrukcji łączenia kar. O kształcie wyroku łącznego rozstrzygają wyłącznie określone w art. 85 k.k. przesłanki orzekania kary łącznej.

W świetle tych przesłanek, możliwość objęcia wyrokiem łącznym wyroków wskazanych we wniosku, a szczegółowo opisanych w postanowieniu, pozbawione jest podstaw prawnych. Przepis art. 85 k.k. zobowiązuje do orzeczenia kary łącznej, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy wykładnię przepisu art. 85 k.k. i nie ma potrzeby jej powtarzania. Przedstawione przez Sąd Okręgowy rozumienie zawartej w nim normy jest powszechnie przyjmowane w orzecznictwie. Granicę skazań podlegających łączeniu wyznacza pierwszy chronologicznie wyrok, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Stwierdzić jedynie wypada, iż analiza dat wydania wyroków, których połączenia domaga się skazany, a także dat popełnienia poszczególnych czynów prowadzi do wniosku, iż **brak jest podstaw do połączenia opisanych orzeczeń.**

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie dostrzega jakichkolwiek podstaw do zmiany wydanego postanowienia, a skoro tak - to zasadnym stało się utrzymanie go w mocy.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w przepisie par. 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami.